

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 13C/305/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113219148
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pribulová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2015:2113219148.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Zuzanou Pribulovou v právnej veci navrhovateľky: M. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. 7, C., zastúpená: JUDr. Miloš Chrenko, advokát, Hlavná 23, Trnava, proti odporcovi: T. H. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX, zastúpený: JUDr. Roman Cibulka, advokát, Hlavná 13, Trnava, o zaplatenie 1.938,81 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke sumu 1.358,54 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy 819,73 eura od 13.07.2013 do zaplatenia, do 45 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku sa návrh z a m i e t a .

III. Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke náhradu trov právneho zastúpenia v sume 345,61 eura a náhradu iných trov konania v sume 28,40 eura, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu navrhovateľky.

odôvodnenie:

Navrhovateľka sa návrhom zo dňa 21.07.2013, doručeným súdu dňa 22.07.2013, domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 1.187,47 eura spolu s 5,5% ročným úrokom z omeškania od 13.07.2013 do zaplatenia, ako i nahradiť navrhovateľke trovy konania.

Na základe rozšírenia návrhu navrhovateľkou došlo uznesením č.k. 13C/305/2013-142 zo dňa 09.12.2014, právoplatným dňa 19.12.2014, k pripusteniu zmeny návrhu tak, že ďalej sa konalo o nasledovnom petite: „Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke sumu 1.938,81 eur spolu s 5,5% p.a. úrokom z omeškania zo sumy 1.187,47 eur od 13.07.2013 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke k rukám jej právneho zástupcu náhradu trov tohto konania v sume, v akej bude vyčíslená v písomnom vyhotovení tohto rozsudku, rovnako do troch dní od právoplatnosti rozsudku.“

Navrhovateľka svoj návrh odôvodnila tým, že s odporcom sú bývalí manželia, keď ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom tunajšieho súdu sp.zn. 10C/210/2009; predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 20.10.2009. Počas trvania manželstva nadobudli do ich BSM o.i. byt č. X., nachádzajúci sa v bytovom dome súp.č. XXXX na A. ulici č. X v C.. Vyporiadanie ich BSM je predmetom konania na tunajšom súde sp.zn. 17C/143/2010, ktoré ku dňu podania návrhu nebolo právoplatne skončené. Odporca už od rozvodu neplatí žiadne platby spojené s užívaním bytu. Takto iba navrhovateľka dlhodobo platí poplatky správcovi bytového domu, ako i jednotlivé energie (elektrina, plyn) a iné súvisiace platby (poplatok za TV a rozhlas, poistenie bytu, daň z nehnuteľností). Už v

minulosti sa navrhovateľka musela domáhať voči odporcovi zaplataenia časti poplatkov za byt súdnou cestou (tunajší súd vydal platobný rozkaz sp.zn. 31Ro/22/2010, na základe ktorého potom odporca plnil). Nakoľko odporca už v spoločnom byte nebyva, nepožaduje od neho, aby sa podieľal na platbách za energie, ktoré spotrebuje navrhovateľka, avšak má za to, že je povinný spolupodieľať sa na platbách týkajúcich sa bytu samotného (poplatky správcovi). Napriek uvedenému odporca si naďalej neplní svoje povinnosti vyplývajúce zo spoluvlastníctva predmetného bytu a neplatí ani časť poplatkov za spoločný byt. Navrhovateľka odporcu upozorňovala na jeho povinnosť platiť časť týchto poplatkov a sama platila druhú časť týchto poplatkov. Nakoľko však odporca nezaplatil ani časť predmetného dlhu a správca domu hrozil vymáhaním svojej pohľadávky súdnou cestou, zaplatila nakoniec celý spoločný dlh navrhovateľka. Išlo konkrétne o nedoplatok na platbách za služby spojené s užívaním bytu za roky 2010 až 2012 v sume 675,21 eura a nedoplatok na platbách do fondu údržby a opráv za roky 2010 až 2012 v sume 512,26 eura. Sumu 1.187,47 eura navrhovateľka zaplatila dňa 21.06.2013. Odporcu navrhovateľka oslovila prostredníctvom svojho zástupcu listom zo dňa 05.06.2013 v rámci pokusu o mimosúdne vyriešenie sporu. Odporca odpovedal prostredníctvom svojho zástupcu listom zo dňa 14.06.2013 tak, že si uvedomuje svoju povinnosť spolupodieľať sa na platbách za byt a keď navrhovateľka zaplatí celý dlh, on jej následne vyplatí na neho pripadajúcu časť dlhu. Súčasne si však mienil započítať svoje údajné pohľadávky z titulu úhrady dane za pozemok patriaci do BSM, ktorú zaplatil. Zvyšok svojho takto vypočítaného dlhu v sume 553,04 eura sa navrhovateľke zaviazal zaplatiť. Listom zo dňa 03.07.2013 navrhovateľka odporcovi oznámila, že celý dlh zaplatila a vyzvala ho na úhradu tohto dlhu v zmysle jeho prísľubu. Odporca jej však do dňa spísania návrhu nezaplatil ani euro. Navrhovateľka nakoniec uviedla, že keďže zaplatila celý spoločný dlh len sama, má právo požadovať voči odporcovi náhradu. Okrem istiny sa domáha i zaplataenia úroku z omeškania, a to v zákonnej výške odo dňa nasledujúceho po uplynutí dodatočne poskytnutej lehoty.

Rozšírenie návrhu navrhovateľka odôvodnila tým, že návrh rozširuje aj za obdobie roka 2013. V zmysle jej pôvodného návrhu sú predmetom konania platby za spoločný byt za obdobie od marca 2010 do decembra 2012. Nakoľko však s odporcom boli spoluvlastníkmi bytu až do konca roka 2013 (rozsudok o vyporiadaní ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov nadobudol právoplatnosť dňa 30.12.2013), uplatňuje si voči odporcovi nárok na zaplataenie polovice platieb za byt, ktoré platila v roku 2013. Za rok 2013 titulom platieb správcovi a príspevkov do fondu opráv zaplatila spolu 1.141,28 eura; odporca nezaplatil za uvedené obdobie ani cent. Správca im následne zaslal vyúčtovanie za rok 2013, pričom výsledkom bol nedoplatok v sume 361,39 eura. Uvedený nedoplatok opäť zaplatila v celosti navrhovateľka. Nakoľko teda v období do XX.XX.XXXX. bol odporca stále spoluvlastníkom bytu, mal z tohto titulu i povinnosť platiť poplatky správcovi bytu, ako i príspevky do fondu opráv. Tieto však v celej sume zaplatila výlučne navrhovateľka, domáha sa preto od odporcu zaplataenia polovice platieb, ktoré bol povinný zaplatiť odporca, a ktoré zaplatila namiesto neho; ide o sumu 751,34 eura (1.141,28+361,39/2), o túto sumu rozširuje svoj návrh. Pre zjednodušenie si nárok na úrok z omeškania vo vzťahu k tejto sume neuplatňuje. Aktuálne sa tak voči odporcovi domáha zaplataenia istiny v sume 1.938,81 eura (1.187,47 +751,34).

Odporca sa k návrhu vyjadril v podaní zo dňa 06.09.2013, kde uviedol, že listom zo dňa 11.07.2013, teda pred podaním návrhu, predložil jeho výpočty platieb a nákladov, k čomu sa navrhovateľka nevyjadrila. Nie je pravdou, že by nezaplatil žiadne platby za byt, uviedol svoje výpočty, podľa ktorých bol podľa neho po celú dobu vo výraznom preplatku, preto nemohlo dôjsť z jeho strany k neodôvodnenému obohateniu. Naopak, podľa neho sa navrhovateľka bezdôvodne obohatila o sumu 598,87 eura, ktorú sumu žiadal zaplatiť na základe vzájomného návrhu.

Po pripustení zmeny návrhu sa odporca komplexne vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu v podaní zo dňa 08.07.2015, kde uviedol, že navrhovateľka tvrdí, že počas obdobia od marca 2010 do konca roka 2013 (kedy byt nadobudla do svojho výlučného vlastníctva) uhrádzala i za neho platby spojené s vlastníctvom a užívaním predmetného bytu. Tvrdí tiež, že byt odporca prestal užívať až v mesiaci jún roku 2011. Odporca uvádza, že byt prestal obývať najneskôr od 01.10.2010, kedy sa prihlásil i evidencne i na trvalý pobyt v R. V tom čase ho už navrhovateľka do bytu odmietala vpustiť (za týmto účelom v ňom vymenila i zámky). Pokiaľ navrhovateľka poukazuje na odporcove tvrdenie uvedené v zápisnici z pojednávania zo dňa 16.12.2010, kde je protokolované, že si vraj do ich bytu nechal napriek trvalému pobytu v R. zasielať poštu, tak išlo o chybnú protokoláciu, čo odporca zistil až dodatočne. Skutočnosť je taká, že si na základe odplatnej zmluvy dal preposielať poštu adresovanú do C. na A. X do R., kde bol prihlásený k trvalému pobytu. Pokiaľ teda navrhovateľka tvrdí, že v čase po XX.XX.XXXX (t.j. v

čase, kedy bol i evidenčne hlásený na trvalý pobyt do R. a tam mu bola i preposielaná pošta), stále ich spoločný byt spoluužíval, je na nej, aby toto svoje tvrdenie nepochybne preukázala. Pokiaľ ide o povinnosť odporcu spolupodieľať sa na nákladoch týkajúcich sa bytu, treba podľa odporcu rozlišovať medzi nákladmi spojenými s užívaním bytu a nákladmi, ktoré sú spojené s vlastníctvom bytu. Odporca ďalej uviedol, že na nákladoch, ktoré sú spojené s užívaním bytu, mal povinnosť sa spolupodieľať iba v čase, pokiaľ tento ich byt spoluužíval, a to v podiele 1/3-ina, nakoľko byt v uvedenom období okrem navrhovateľky a odporcu užíval ešte i ich syn V.. Na nákladoch, ktoré sú spojené s vlastníctvom bytu, mal odporca povinnosť sa spolupodieľať v 1-ici, a to za celé obdobie, dokedy bol predmetný byt predmetom ich nevyporiadaného bezpodielového spoluvlastníctva. Za náklady spojené s užívaním bytu treba podľa odporcu považovať nasledovné položky: teplo na vykurovanie, teplo na ohrev - TUV, vodné a stočné - TUV, vodné a stočné - SV, odvoz odpadu, osvetlenie spoločných priestorov a výťah. Za náklady spojené priamo s vlastníctvom bytu (a na ktorých sa má odporca spolupodieľať 1/2 -icou až do doby, pokiaľ sa navrhovateľka nestala výlučnou vlastníčkou bytu) sú položky: stočné - dažďová voda, poistenie domu, poplatky BD, poplatok za správu, fond opráv a údržby a poplatok za rozúčtovanie. Podľa navrhovateľa spolu predstavovali náklady na byt, na ktorých sa mal podieľať (za spomínané obdobie od marca 2010 do konca roku 2013) čiastku 1.331,97 eura. Celkovo za spomínané obdobie zaplatil na náklady spojené s užívaním a vlastníctvom bytu čiastku 741,77 eura. V zmysle vyššie uvedeného tak odporcov podiel na platení spoločného dlhu podľa odporcu predstavoval sumu 1.331,97 eura a odporca naň preukázateľne zaplatil čiastku 741,77 eura. Navrhovateľke tak vznikla voči nemu pohľadávka vo výške 590,20 eura. Podľa odporcu nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľky, podľa ktorého sa vraj dohodli, že odporca bude uhrádzať daň za pozemok nachádzajúci sa v kat. úz. Trnava, parc. č. XXXX/XX o výmere X.XXX m², a že navrhovateľka bude hradiť daň za byt. Odporca ďalej uviedol, že dane za obe uvedené nehnuteľnosti za roky 2010 až 2013 platil takmer výlučne on, čo dokazuje priloženými listinnými dôkazmi. Za obdobie rokov 2010 až 2013 predstavovala daň z horeuvedených nehnuteľností sumu 877,62 eura, z čoho na neho pripadajúca polovica predstavuje sumu 438,81 eura. Odporca však na ich daňový dlh zaplatil spolu čiastku vo výške 851,11 eura. Z vyššie uvedeného vyplýva, že odporca na ich spoločný daňový dlh plnil o 412,30 eura viac, ako by zodpovedalo jeho podielu na ňom (1/2-ici). Voči navrhovateľke mu tak vznikol regresný nárok, aby mu vrátila to, o čo nad rámec svojho zákonného podielu na ich spoločnom dlhu zaplatil navyše. Tento svoj regresný nárok si voči navrhovateľke na jej pohľadávku uplatňovanú voči nemu z titulu platenia nákladov za byt uplatnil a jednostranne započítal ešte dňa 14.6.2013 započítal, a to listom z uvedeného dňa, ktorý sa nachádza v spise. Z opatrnosti si však túto svoju pohľadávku vo výške 412,30 eura voči pohľadávke navrhovateľky opätovne započítava. Odporca tvrdí, že jeho pohľadávka sa ako splatná s pohľadávkou navrhovateľky stretla najneskôr dňa 14.06.2013. Táto jeho pohľadávka nebola v tom čase ani z časti premlčaná, keď právny dôvod jej vzniku nie je bezdôvodné obohatenie, ale zákonný regresný nárok v zmysle ust. § 511 OZ, ktorý nárok sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej lehote. Odporca ďalej uviedol, že z toho, čo uviedol vyššie, sa mal za obdobie od marca 2010 do konca roku 2013 povinnosť spolupodieľať sa na nákladoch súvisiacich s užívaním a vlastníctvom bytu vo výške 1.331,97 eura. Na tieto náklady poukázal celkom 741,77 eura. Na zostávajúcu čiastku 590,20 eura, ktorú nad rámec jej zákonného podielu uhradila na ich spoločný dlh navrhovateľka, si potom započítal svoju pohľadávku vo výške 412,30 eura. V súčasnosti teda jeho dlh voči navrhovateľke predstavuje sumu 177,90 eura, ktorú čiastku uznáva a je jej ju ochotný uhradiť. Navrhuje preto, aby súd rozhodol tak, že ho zaviazá zaplatiť navrhovateľke čiastku 177,90 eura s príslušným úrokom z omeškania a v ostatnej časti, aby návrh navrhovateľky ako nedôvodný zamietol. Súčasne z dôvodov, ktoré sú vyššie uvedené, berie svoj vzájomný návrh zo dňa 06.12.2013 späť a navrhuje, aby v tejto časti súd konanie zastavil.

K uvedenému späťvzatiu vzájomného návrhu súd poznamenáva, že z dôvodu, že po pripustení zmeny návrhu, ktorým navrhovateľka namiesto istiny 1.187,47 eur s prísl. žiadala istinu 1.938,81 eur s prísl., sa vzájomný návrh odporcu na zaplatenie sumy 598,87 eura od navrhovateľky stal iba obranou, nie je možné zastavenie konania v časti vzájomného návrhu, nakoľko vzájomného návrhu už niet.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľky a odporcu, výsluchom svedkov, oboznámením sa s návrhom zo dňa 21.07.2013, rozsudkami Okresného súdu Trnava č.k. 10C/210/2009-24 a č.k. 17C/143/2010-128, výpisom z LV č. XXXXX, predpisom mesačných záloh platným od 01.06.2012, vyúčtovaním za rok 2012, hromadným platobným príkazom na úhradu, komunikáciou medzi účastníkmi č.l.15-17, platobnými príkazmi v prílohovej obálke, stanoviskom k návrhu zo dňa 06.09.2013, listom odporcu zo dňa 11.07.2013, výpisom z účtu č.l. 33 - 46, príjmovými pokladničnými dokladmi č.l. 47 - 49, stanoviskom navrhovateľky zo dňa 20.09.2013 a zo dňa 13.11.2013 s prílohami, vyjadrením odporcu zo dňa 06.12.2013, vyjadrením navrhovateľky zo dňa 10.01.2014 s

prílohou, doplnením podania odporcu zo dňa 30.10.2014, zmenou návrhu zo dňa 04.11.2014 s prílohami, tabuľkou s poznámkami odporcu č.l. 149, vyjadrením MM SOLID Servis zo dňa 23.02.2015, príjmovými pokladničnými dokladmi na č.l. 151, tabuľkou odporcu na č.l. 152, doplnením dôkazov odporcom zo dňa 22.03.2015 s prílohou, žiadosťou o odkúpenie nehnuteľnosti zo dňa 25.01.2010, vyjadrením navrhovateľky zo dňa 04.05.2015 s prílohami, oznámením MM SOLID Servis zo dňa 06.05.2015, vyúčtovaniami za roky 2010 až 2013, odpočtovými listami meračov č.l. 172 - 174, zmluvou o výkone správy č.l. 175, výpisom z účtu č.l. 189, potvrdením zo dňa 11.06.2015, výpisom z účtu č.l. 191, oznámením MM SOLID Servis zo dňa 26.06.2015, podaním odporcu zo dňa 08.07.2015, prílohou č. 1 k vyhláške č. 630/2005, vyúčtovaním za rok 2010 až 2013 na č.l. 204 - 207, platobným výmerom na č.l. 209, rozhodnutím č. 049501/2012, príjmovými pokladničnými dokladmi č.l. 213 - 215, výpismi z účtu č.l. 216 - 231, vyjadrením navrhovateľky zo dňa 29.07.2015, vyjadrením odporcu zo dňa 07.08.2015, odpoveďou Slovenskej pošty zo dňa 18.08.2015, obsahom pripojených spisov tunajšieho súdu sp.zn. 10C/210/2009 a sp.zn. 17C/143/2010, pričom zistil nasledovný skutkový stav:

Účastníci konania sú bývalí manželia, ktorých manželstvo bolo právoplatne rozvedené dňa XX.XX.XXXX rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 10C/210/2009-24 zo dňa XX.XX.XXXX.. Do bezpodielového spoluvlastníctva manželov patrilo o.i. byt č. 4 nachádzajúci sa v bytovom dome súpisné č. XXXX na A. ulici č. X. v C., čo vyplýva z čiastočného výpisu z LV č. XXXXX. pre k.ú. C. Bezpodielové spoluvlastníctvo manželov bolo právoplatne vyporiadane dňa XX.XX.XXXX rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 17C/143/2010-128 zo dňa 03.11.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/101/2012-183 zo dňa XX.XX.XXXX, pričom výlučnou vlastníčkou predmetného bytu sa stala navrhovateľka. Navrhovateľka si návrhom uplatnila od odporcu vydanie bezdôvodného obohatenia s odôvodnením, že za neho plnila, čo ako spoluvlastník bytu až do vyporiadania BSM mal plniť sám.

Podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

Podľa § 149 ods. 1 OZ, ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150.

Podľa § 150 OZ, pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

Podľa § 137 ods. 1 a 2 OZ, podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci. Ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak, sú podiely všetkých spoluvlastníkov rovnaké.

Podľa § 139 ods. 1 OZ, z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne.

Podľa § 139 ods. 2 OZ, o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd.

Podľa § 488 OZ, záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Podľa § 489 OZ, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 454 OZ, bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

Podľa § 10 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome, ktorý sa neužíva, sa nemôže domáhať upustenia od povinnosti uhrádzať preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv, úhrady za plnenia a platby za správu.

Podľa § 7 ods. 1 vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví, ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítavania množstva tepla dodaného na prípravu teplej úžitkovej vody a rozpočítavania množstva dodaného tepla č. 630/2005 Z. z., ak sú v objekte rozpočítavania zapojené pomerové rozdeľovače tepla rovnakého typu alebo určené meradlá tepla rovnakej triedy presnosti na meranie množstva tepla u konečných spotrebiteľov, náklady na množstvo dodaného tepla na vykurovanie sa rozdeľujú na základnú zložku a spotrebnú zložku. Základná zložka tvorí 60 % a spotrebná zložka 40 % z celkových nákladov na dodané teplo na vykurovanie.

Podľa § 580 OZ, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

Podľa § 581 ods. 2 veta druhá OZ, proti splatnej pohľadávke nemožno započítať pohľadávku, ktorá ešte nie je splatná.

Podľa § 100 ods. 1 a 2 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 OZ, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 563 OZ, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v znení účinnom ku dňu vzniku omeškania), výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

V konaní bolo nesporné, že účastníci konania sú rozvedení manželia, ktorí v rámci ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) vlastnili byt č. X nachádzajúci sa v bytovom dome súpisné č. XXXX na A. ulici č. X v C.. Manželstvo účastníkov bolo právoplatne rozvedené dňa XX.XX.XXXX, ich BSM bolo právoplatne vyporiadane dňa XX.XX.XXXX, a to ohľadom predmetného bytu tak, že výlučnou vlastníčkou bytu sa stala navrhovateľka. Navrhovateľka si voči odporcovi uplatňuje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že sa odporca nepodieľal na plátbách za uvedený byt v 1-ici, hoci

ako spoluvlastník bytu bol od doby zániku BSM až do jeho vyporiadania k tomuto povinný. Sporným zostalo obdobie, počas ktorého po zániku BSM odporca byt užíval spolu s navrhovateľkou, a na ktorých platbách za byt sa mal titulom zaniknutého, ale nevyporiadaného BSM podieľať a v akej výške.

Z vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že návrh navrhovateľky je čiastočne dôvodný.

Nakoľko Občiansky zákonník neupravuje osobitne režim vlastníckeho práva bývalých manželov k ich spoločnému majetku v období od zániku BSM do času jeho vyporiadania, je potrebné vzťah účastníkov ku spoločne nadobudnutému majetku v zmysle ustanovenia § 853 ods. 1 OZ považovať za vzťah, ktorý je obsahom a účelom mu najbližším, t.j. za vzťah podielového spoluvlastníctva, a to až do doby jeho vyporiadania. Podiel je základným znakom podielového spoluvlastníctva a vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci. K právam, ktoré spoluvlastníkom patria, nepochybne patrí právo užívať spoločnú vec, brať z nej úžitky, scudziť ju, zaťažiť, a podobne, samozrejme len v rámci rozsahu, ktorý zodpovedá veľkosti spoluvlastníckeho podielu. Rovnako podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastník podieľa na povinnostiach k spoločnej veci, kam patrí jej oprava, údržba a znášanie nevyhnutných nákladov na túto spoločnú vec. V zmysle uvedeného boli účastníci v zmysle § 137 ods. 1 OZ v spojení so znením prvej vety § 150 OZ v zásade povinní podieľať sa na nevyhnutných nákladoch na spoločnú vec každý v rozsahu svojich oprávnení a povinností vyplývajúcich z veľkosti ich podielu, t.j. v jednej polovici.

Súd má za to, že v prejednávanej veci je ďalej potrebné rozlišovať, v ktorom období odporca byt obýval a v ktorom období nie, nakoľko od uvedenej skutočnosti závisí záver, na ktorých konkrétnych platbách mal odporca povinnosť sa v tom-ktorom období podieľať, pretože je potrebné rozlišovať medzi výdavkami spojenými s užívaním bytu a nevyhnutnými výdavkami spojenými len s jeho vlastníctvom. V období, v ktorom odporca v byte býval, bolo podľa názoru súdu jeho povinnosťou podieľať sa v polovici na všetkých výdavkoch spojených s užívaním bytu, nakoľko v tomto čase využíval všetky služby spojené s užívaním bytu. V období, keď odporca v byte nebýval, mal povinnosť sa v polovici podieľať iba na nevyhnutných výdavkoch, na ktorých by bol povinný podieľať sa každý vlastník uvedeného bytu za predpokladu, že byt by nebol obývaný.

Argumentácii navrhovateľky, že s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 7 zák.č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov je povinnosťou vlastníka uhrádzať platby bez ohľadu na to, či sa byt užíva alebo je prázdny - v súvislosti s určením, ktoré náklady na byt nevyhnutne vzniknú a ktoré nie - nemožno priznať úspech. Uvedené ustanovenie rieši iba povinnosť vlastníka bytu voči správcovi uhrádzať platby za byt aj v prípade, že je byt neobývaný, teda upravuje vzťah medzi vlastníkom bytu a správcom, avšak netýka sa vzťahu vzniknutého z bezdôvodného obohatenia, o ktorý vzťah ide medzi účastníkmi konania, a ktorý upravuje Občiansky zákonník. Inak povedané, z uvedeného ustanovenia nemožno nijako odvodiť záver, že odporca by sa mohol bezdôvodne obohatiť aj v prípade, že navrhovateľka uhradila náklady, ktoré vznikli čisto jej spotrebou. Je totiž mimo diskusie, že by výdavky na byt neboli rovnaké v prípade, že by bol byt užívaný a služby spotrebúvané, a v prípade, že by bol byt ponechaný neobývaný. Hoci by vlastníci bytu boli povinní v zmysle zákona uhrádzať platby aj pri neobývanom byte, pri ročnom vyúčtovaní by sa skutočnosť, že byt nebol obývaný, prejavila v nižších nákladoch na služby (keďže platby nie sú len fixné, ale aj podľa meračov, t.j. skutočnej spotreby).

Z vyššie uvedeného dôvodu bolo preto potrebné rozlíšiť, ktoré z platieb vyúčtovaných správcom priamo súviseli s vlastníctvom bytu a boli nevyhnutnými a účelne vynaloženými nákladmi na byt v danom období, a ktoré výdavky neboli nevyhnutné, ale súviseli s dodávkou služieb do bytu, ktoré odporca v druhom období nečerpал, ale čerpala ich navrhovateľka, pretože v druhom z uvádzaných prípadov nemohlo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane odporcu. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia na strane navrhovateľky mohlo vzniknúť až po tom, čo za odporcu plnila, a preto je potrebné vychádzať nie z preddavkovej povinnosti vlastníka bytu, ale z vyúčtovania nákladov, z ktorých je zrejmé, aké skutočné náklady na byt v tom-ktorom období vznikli.

Skutočnosť, či a v akom období užíval byt aj syn účastníkov V. Y. nie je dôležitá, nakoľko ak by aj v predmetom byte syn účastníkov v rozhodnom období býval (čo v konaní ani nebolo preukázané), išlo by o rozhodnutie spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou. Ak by teda aj navrhovateľka umožnila byt užívať synovi, a ak s tým odporca alebo nesúhlasil, alebo chcel, aby za užívanie bytu syn uhradil

nejakú sumu, mal si v tomto zmysle uplatňovať svoje právo vyplývajúce z podielového spoluvlastníctva k bytu, pričom mohol napr. podať žalobu na súd na rozhodnutie o hospodárení s bytom ako spoločnou vecou, alebo mohol žiadať od syna úhradu za bývanie a podobne. Odporca tak však neurobil, pričom ako podieloví spoluvlastníci mali iba on a navrhovateľka povinnosť podieľať sa každý v 1/2-ici na nákladoch na byt. Z uvedeného dôvodu nie je možné na odporcove námietky prihliadať a znížiť tak jeho povinnosť podieľať sa na platbách spojených s užívaním bytu v určitom období len v 1/3-ine.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov bola najskôr predmetom dokazovania skutočnosť, kedy sa odporca z predmetného bytu odsťahoval, čo bolo medzi účastníkmi sporné.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že odporca byt č. X na A. ul. X v C. užíval (a teda aj spotrebúval dodávané služby) do 30.06.2011. Uvedené mal súd za preukázané najmä z Odpočtového listu meračov za rok 2011 (na č.l. 172 predložený správcom BD), kde sa uvádza, že polroka 2011 obývali byt 2 osoby a v druhom polroku 2011 obývala byt jedna osoba. Odpočet sa pritom vykonával na konci roka 2011 (viď pravá horná časť), a preto uvedené údaje o počte osôb v byte boli nahlasované až v tomto období (okrem toho je to zrejme aj zo skutočnosti, že údaje o osobách sú prepisované rukou). Ak by skutočne byt obývala aj v prvom polroku iba navrhovateľka, súd má za to, že by na konci roka 2011 nahlásila v rámci údajov o osobách jednu osobu (seba) už od začiatku roka 2011, nakoľko by sa tým znížili náklady napr. na odvoz odpadu, osvetlenie spoločných priestorov, za výťah, pri ktorých náklady závisia od počtu osôb. Súd má za to, že niet rozumného dôvodu, prečo by navrhovateľka nahlasovala na konci roka 2011 jednu osobu obývajúcu byt práve od júla 2011, ak by to nebola pravda. Zároveň užívanie bytu odporcom do konca júna 2011 preukazuje aj skutočnosť, že odporca sa do uvedeného obdobia podieľal na platbách spojených s užívaním bytu. Súd zároveň poukazuje na vyjadrenie odporcu na pojednávaní dňa 16.06.2015, kedy sám uviedol, že platby za služby spojené s užívaním bytu platil iba do času, do kedy tam býval, a to do júna 2010. Z jeho vyjadrenia zo dňa 08.07.2015, ako aj z predložených listinných dôkazov (č.l. 218) pritom vyplýva, že platby uhrádzal do júna 2011. Ďalej z obsahu spisu tunajšieho súdu sp.zn. 17C/143/2010, zo zápisnice z pojednávania zo dňa 16.12.2010 vyplýva, že odporca na pojednávaní do zápisnice uviedol, že zmenil bydlisko na R. lebo ho známi navrhovali za poslanca v R. avšak naďalej býva na A. X v C., kde žiada zasielať poštu, lebo tam býva, aj sa tam zdržiava. Hoci odporca uvedenú protokoláciu neskôr v konaní sp.zn. 13C/305/2013 namietal, uvedené súd považuje len za účelové, pretože tak mohol urobiť na uvedenom pojednávaní. Ďalej súd poukazuje na skutočnosť, že odporca dňa 10.11.2010 prevzal na adrese A. X, C. predvolanie na pojednávanie vo veci sp.zn. 17C/143/2010 (č.l. 33). Na plnej moci (č.l. 39) odporca uvádza trvalý pobyt opäť A. X., C., rovnako na vyjadrení zo dňa 23.11.2010 (č.l. 38). Na užívanie bytu odporcom do júna 2011 nasvedčujú aj oznámenie o priestupku dňa 20.04.2011 a oznámenie o podozrení zo spáchania prečinu dňa 22.04.2011. Sám odporca uznal, že išlo o demontáž roldorovej skrine, pričom to nasvedčuje tomu, že odporca svoje nové bývanie ešte len pripravoval. Užívanie bytu odporcom do júna 2011 potvrdil aj svedok V. Y., ktorý uviedol, že odporca byt užíval asi do augusta 2011, pričom potvrdil vyťahovanie bytu odporcom v máji 2011, s tým, že tento v uvedenom období mal kľúče od predmetného bytu. Odporca síce spochybnil hodnovernosť svedka, súd to však považoval za účelové, nakoľko tak odporca urobil až po výsluchu svedka, pričom bol prítomný na predchádzajúcom pojednávaní, kedy bol právny zástupca navrhovateľky zaviazaný zabezpečiť prítomnosť uvedeného svedka na nasledujúcom pojednávaní, vtedy však voči výsluchu svedka odporca nemal žiadne námietky. Svedkyňa, ktorej vypočutie navrhol odporca, na preukázanie svojho tvrdenia, že v byte nebýval minimálne od októbra 2010, pritom pravdivosť tvrdenia odporcu nepreukázala, nakoľko nevedela uviesť, od akého obdobia odporca býval v R., len, že chodieval pravidelne v nedeľu a zároveň uviedla, že s domom mal odporca veľa práce a záležitostí, ktoré musel riešiť. Samotné odovzdanie kľúčov od nehnuteľnosti v máji/júni 2010 nepreukazuje, že by odporca v dome od toho času býval, a to aj s poukazom na skutočnosť, že nehnuteľnosť bola podľa odporcu aj svedkyne zdevastovaná, a teda príprava na bývanie si vyžadovala určitý čas. Ani list zo dňa 25.01.2010, ktorý odporca písal na Rímsko-katolícky farský úrad v S. Y., kde žiadal o odkúpenie nehnuteľnosti, nie je spôsobilým dôkazom preukazujúcim obývanie domu v R. k určitému dátumu. Odporcovi sa nepodarilo preukázať doposielanie pošty z adresy A. X, C. na adresu v R. minimálne od 11.10.2010, pričom zo spisu sp.zn. 17C/143/2010 je zrejme, že ešte 10.11.2010 (č.l. 33) prevzal odporca poštu na A. X, C. pričom zásielka doposielaná na inú adresu nebola (čo by bolo viditeľné z doručky), preto jeho tvrdenie nevyzníeva hodnoverne. Zároveň si sám odporca odporuje vo svojej výpovedi zo dňa 16.06.2015 (č.l. 193), kedy najprv uvádza, že už 05.11.2009 mu navrhovateľka zobrala všetky kľúče a znemožnila mu riadne užívať byt, pričom situáciu prešetrovala polícia (o čom však dôkaz nepredložil) a následne uvádza, že v byte býval do júna 2010 (?). Súd má za to, že odporca v konaní nebol schopný jednoznačne uviesť

dátum (a v podstate ani rok), v ktorom byt prestal užívať, a preto jeho výpoveď považoval súd v tomto za rozporuplnú a nedôveryhodnú.

Z uvedeného dokazovania tak mal súd za to, že navrhovateľka uniesla dôkazné bremeno tvrdenia, že odporca byt na A. X v C. užíval do júna 2011, a preto ustálil, že odporca bol preto povinný v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX podieľať sa v 1-ici (z už vyššie uvádzaného dôvodu nie v 1/3-ine) na všetkých platbách, ktoré v súvislosti s vlastníctvom aj užívaním bytu vznikli, keďže v tomto období spotrebúval služby spojené s užívaním bytu.

V období od 01.03.2010 do 30.06.2011 boli celkové náklady spojené s vlastníctvom aj užívaním bytu v sume 2.078,32 eura, z čoho náklady za obdobie od 01.03.2010 do 31.12.2010 predstavovali sumu 1.243,48 eura a náklady za obdobie od 01.01.2011 do 30.06.2011 predstavovali sumu 834,84 eura, pričom výpočet súdu bol nasledovný:

Vychádzajúc z vyúčtovania za rok 2010 (č.l. 171) súd náklady v roku 2010 pri jednotlivých položkách vydělil počtom mesiacov v roku (12) a vynásobil číslom 10 (počet mesiacov v roku 2010, v ktorých odporca byt užíval, t.j. 01.03.2010-31.12.2010), s výnimkou položiek vodné a stočné - TÚV 01-08/2010 a vodné a stočné - SV 01-08/2010, ktoré vydělil počtom mesiacov 8 a vynásobil číslom 6 (počet mesiacov v uvedenom období, v ktorých odporca byt užíval, t.j. 01.03.2010-31.08.2010) a s výnimkou položiek vodné a stočné-TÚV a vodné a stočné-SV, ktoré započítal celé (ide o náklady za mesiace 09-12/2010), z čoho vyplývajú náklady spojené s užívaním bytu za obdobie od 01.03.2010 do 31.12.2010 v sume 1.243,48 eura (z toho teplo na vykurovanie 648,09 eura, teplo na ohrev - TÚV 149,31 eura, vodné a stočné - TÚV 01-08/2010 24,15 eura, vodné a stočné - TÚV 18,67 eura, vodné a stočné SV 01-08/2010 32,04 eura, vodné a stočné - SV 23,42 eura, odvoz odpadu 34,85 eura, osvetlenie spoločných priestorov 47,57 eura, výťah 6,93 eura, stočné - dažďová voda 4,38 eura, pohotovosť elektro 3,67 eura, pohotovosť voda a plyn 3,60 eura, poplatky banke 1,79 eura, FOÚ 214,48 eura, poplatok za správu s DPH 30,53 eura).

Vychádzajúc z vyúčtovania za rok 2011 (č.l. 170) súd náklady v roku 2011 pri jednotlivých položkách vydělil počtom mesiacov v roku (12) a vynásobil číslom 6 (počet mesiacov v roku 2011, v ktorých odporca byt užíval, t.j. 01.01.2011-30.06.2011), z čoho vyplývajú náklady spojené s užívaním bytu za obdobie od 01.01.2011 do 30.06.2011 v sume 834,84 eura (z toho teplo na vykurovanie 382,09 eura, teplo na ohrev - TÚV 91,45 eura, vodné a stočné - TÚV 22,66 eura, vodné a stočné - SV 28,24 eura, odvoz odpadu 10,46 eura, osvetlenie spoločných priestorov 8,50 eura, výťah 2,25 eura, stočné - dažďová voda 2,83 eura, poistenie domu 6,07 eura, poplatky BP 3,60 eura, poplatok za správu 36,00 eur, FOÚ 236,10 eura, lodžia 4,59 eura).

V období od 01.07.2011 do 30.12.2013 boli celkové nevyhnutné náklady spojené s vlastníctvom (nie užívaním) bytu v sume 2.946,89 eura, z čoho nevyhnutné náklady za obdobie od 01.07.2011 do 31.12.2011 predstavovali sumu 694,57 eura, nevyhnutné náklady za obdobie od 01.01.2012 do 31.12.2012 predstavovali sumu 1.174,70 eura a nevyhnutné náklady za obdobie od 01.01.2013 do 30.12.2013 predstavovali sumu 1.077,62 eura, pričom výpočet bol nasledovný:

Z obdobie od 01.07.2011 do 31.12.2011 boli nevyhnutnými nákladmi na byt spojenými s vlastníctvom bytu stočné - dažďová voda 2,83 eura, poistenie domu 6,07 eura, poplatky BP 3,60 eura, poplatok za správu s DPH 36,00 eur, FOÚ 236,10 eura, lodžia 4,59 eura (t.j. náklady na uvedené služby v druhom polroku 2011), keďže tieto platby sa platia bez ohľadu na to, či je byt obývaný alebo nie, a závisia od podlahovej plochy bytu alebo od vlastníctva bytu ako takého. Ďalej náklady na odvoz odpadu 6,97 eura, osvetlenie spoločných priestorov 5,67 eura, výťah 1,50 eura (výpočet: náklady v roku 2011 na uvedené služby deleno 18 osobomesiacov krát 6 osobomesiacov v období od 01.07.2011 do 31.12.2011), keďže podľa vyjadrenia správcu (č.l. 167) tieto sú v prípade, že byt je neobývaný, vyúčtované tak, ako by v byte bývala jedna osoba, a teda nie je možné sa povinnosti platiť tieto platby (v úplnom rozsahu) zbaviť, i keby neboli žiadnym z vlastníkov bytu využívané, ale účtované sú minimálne ako pri jednej osobe. Pokiaľ ide o náklady na vodné a stočné - TÚV a vodné a stočné - SV, ide o náklady na služby, ktoré boli určené podľa meračov, t.j. podľa spotreby bytu, a keďže v období od 01.07.2011 do 30.12.2013 užívala byt navrhovateľka bez odporcu, náklady na tieto služby vznikli jej spotrebou, a nie je preto dôvod, aby sa na týchto nákladoch podieľal aj odporca. Pri teple na ohrev - TÚV sú náklady dané 10% rovnakým dielom a 90% podľa meračov, teda odporca je povinný sa podieľať na nákladoch vo výške 10% z nákladov na

teplo na ohrev - TÚV za obdobie od 01.07.2011 do 31.12.2011, čo predstavuje sumu 9,15 eura (10% z nákladov na pol roka 2011). Pokiaľ ide o teplo na vykurovanie, v roku 2011 neboli v bytovom dome namontované merače pre jednotlivé byty a náklady boli určené podľa vykurovanej plochy (bez ohľadu na obývanie bytu a spotrebu), čo vyplýva z vyúčtovania za rok 2011, preto je odporca povinný sa podieľať na celých nákladoch na vykurovanie za druhého polroka 2011, čo predstavuje sumu 382,09 eura. Vyššie uvedené nevyhnutné náklady na byt za obdobie od 01.07.2011 do 31.12.2011 predstavovali teda sumu 694,57 eura.

V roku 2012, t.j. za obdobie od 01.01.2012 do 31.12.2012 bol odporca povinný sa podieľať na nákladoch na stočné - dažďová voda 6,17 eura, poistenie domu 24,29 eura, poplatky BP 14,40 eura, poplatok za správu s DPH 72,00 eur, poplatok za kľúče 8,00 eur, poplatok za rozúčtovanie 10,32 eura, FOÚ 621,00 eur, lodžia 13,32 eura, t.j. v plnej výške, nakoľko tieto platby nezávisia od obývania bytu, ako súd už vyššie uviedol. Ďalej sa mal odporca povinnosť podieľať sa na nákladoch na odvoz odpadu vo výške 19,01 eura, osvetlenie spoločných priestorov 11,11 eura, výťah 5,14 eura, t.j. v plnej výške, nakoľko boli vypočítané pri obývaní bytu jednou osobou, čo predstavuje minimálne náklady na uvedené služby, pretože sa tak účtujú i v prípade neobývaného bytu (vyjadrenie správcu na č.l. 167). Na nákladoch na vodné a stočné - TÚV a vodné a stočné - SV nemal odporca už z vyššie uvádzaných dôvodov povinnosť sa podieľať, nakoľko tieto služby užívala iba navrhovateľka, pričom náklady nie sú fixné, ale určené podľa meračov. Tak ako v roku 2011, i v roku 2012 sú pri teple na ohrev - TÚV náklady dané 10% rovnakým dielom a 90% podľa meračov, teda odporca je povinný sa podieľať na nákladoch vo výške 10% z nákladov na teplo na ohrev - TÚV za obdobie roka 2012, čo predstavuje sumu 20,93 eura. Pokiaľ ide o teplo na vykurovanie, v roku 2012 boli v bytovom dome namontované merače pre jednotlivé byty a náklady boli určené v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 7 ods. 1 vyhlášky č. 630/2005 Z.z. Úradu pre reguláciu sieťových odvetví, t.j. základná zložka tvorí 60 % a spotrebná zložka 40 % z celkových nákladov na dodané teplo na vykurovanie, preto odporca sa má podieľať na 60% z nákladov na teplo na vykurovanie za rok 2012, hoci v byte v roku 2012 nebýval, pretože i v prípade neobývaného bytu by bolo povinnosťou vlastníkov bytu podieľať sa na nákladoch na vykurovanie v tejto základnej zložke, čo predstavuje sumu 349,01 eura. Vyššie uvedené nevyhnutné náklady na byt spojené s vlastníctvom bytu za obdobie roka 2012 predstavovali teda sumu 1.174,70 eura.

V roku 2013 bol odporca povinný sa podieľať na nákladoch na stočné - dažďová voda 6,73 eura, poistenie domu 24,29 eura, poplatky BP 14,40 eura, poplatok za správu 72,00 eur, poplatok za rozúčtovanie 24,84 eura, FOÚ 621,00 eur, lodžia 13,32 eura, odvoz odpadu vo výške 19,49 eura, osvetlenie spoločných priestorov 11,30 eura, výťah 5,15 eura, t.j. v plnej výške s odkazom na vyššie uvedené dôvody. Rovnako ako v roku 2012, ani v roku 2013 nemal odporca povinnosť podieľať sa na nákladoch na vodné a stočné - TÚV a vodné a stočné - SV, keďže tieto spotrebovala navrhovateľka a zároveň neboli účtované ako fixné náklady. Aj v roku 2013 sú pri teple na ohrev - TÚV náklady dané 10% rovnakým dielom a 90% podľa meračov, teda odporca je povinný sa podieľať na nákladoch vo výške 10% z nákladov na teplo na ohrev - TÚV za obdobie roka 2013, čo predstavuje sumu 19,28 eura. Pokiaľ ide o teplo na vykurovanie, tak ako v roku 2012 boli dané náklady na túto službu v pomere 60% základná zložka a 40% podľa spotreby, a teda odporca má povinnosť podieľať sa na 60% z nákladov na teplo na vykurovanie za rok 2013, čo predstavuje sumu 245,82 eura. Vyššie uvedené nevyhnutné náklady na byt spojené s vlastníctvom bytu za obdobie roka 2013 predstavovali teda sumu 1.077,62 eura.

Súd ešte k použitiu prepočtu 10% a 90% pri teple na ohrev TÚV a prepočtu 60% a 40% uvádza, že použitie tohto prepočtu vychádza zo situácie rovnakej podlahovej plochy všetkých bytov a rovnakej spotrebe všetkých bytov. Presnejší výpočet by bol možný iba vykonaným znaleckým dokazovaním, pribratie znalca do konania však súd vzhľadom k výške istiny považoval za nevhodné. Uvedený prepočet považuje súd za postačujúci za účelom zistenia, aké náklady na teplo na ohrev - TÚV a aké náklady na teplo na vykurovanie vznikli spotrebou navrhovateľky, a nebolo by preto spravodlivé požadovať od odporcu, aby sa na nich podieľal, a aké náklady vznikli ako nevyhnutné, a každý vlastník (aj neobývaného bytu) by bol povinný sa na nich podieľať. Na druhej strane nie je možné dať za pravdu odporcovi, že na nákladoch na teplo na vykurovanie a na nákladoch na teplo na ohrev - TÚV by sa nemal podieľať vôbec, nakoľko ak tieto náklady pozostávajú zo základnej zložky a zo spotrebnej zložky, aj v prípade neobývaného bytu by bol vlastník bytu povinný sa na základnej zložke podieľať, a teda ak navrhovateľka plnila základnú zložku uvedených nákladov, plnila aj za odporcu.

Teda celkové náklady, na ktorých bol odporca povinný sa podieľať počas obdobia od 01.03.2010 do 30.12.2013 boli vo výške 5.025,21 eura (náklady spojené s užívaním bytu v sume 2.078,32 eura za obdobie 01.03.2010 - 30.06.2011 + náklady spojené s vlastníctvom bytu v sume 2.946,89 eura za obdobie 01.07.2011 - 30.12.2013), z čoho polovica predstavuje sumu 2.512,61 eura.

Odporca predloženými listinnými dôkazmi (výpisy z účtu na č.l. 216 - 231) preukázal svoje tvrdenie z podania zo dňa 08.07.2015, že v rozhodnom období uhradil sumu 741,77 eura, pričom toto tvrdenie navrhovateľka ani nerozporevala. Zvyšok nákladov spojených s užívaním a vlastníctvom bytu uhradila navrhovateľka, čo v konaní tiež nebolo sporné.

Ak teda celková suma, ktorú mal odporca na nákladoch na byt zaplatiť bola vo výške 2.512,61 eura a odporca preukázateľne uhradil na byt sumu 741,77 eura, vznikla mu povinnosť doplatiť navrhovateľke sumu 1.770,84 eura, pretože tým, že navrhovateľka platila náklady na byt aj za odporcu, došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu, ktoré je povinný vydať. V prejednávanej veci tak ide o prípad získania bezdôvodného obohatenia na strane odporcu tým, že nedošlo k zmenšeniu jeho majetku, ku ktorému by došlo, ak by sa podieľal na nákladoch za byt, v časti tvorených nákladmi za užívanie bytu a v časti tvorených nákladmi spojenými s jeho vlastníctvom. Medzi navrhovateľkou a odporcom vznikol občianskoprávny zodpovednostný vzťah z bezdôvodného obohatenia, obsahom ktorého zodpovednostného vzťahu je povinnosť odporcu vydať získané bezdôvodné obohatenie a oprávnenie navrhovateľky ako subjektu, na úkor koho bolo bezdôvodné obohatenie získané, požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia.

Pokiaľ ide o preplatok za rok 2009 v sume 145,39 eura, ktorý si pôvodne odporca uplatnil na pojednávaní dňa 28.10.2013 (č.l. 55), v podaní zo dňa 08.07.2015 ho už nežiadal, keď zároveň zobral vzájomný návrh späť, a preto má súd za to, že si ho už titulom vydania bezdôvodného obohatenia voči navrhovateľke neuplatňuje. Ak aj by si ho odporca naďalej uplatňoval, súd poukazuje na skutočnosť, že vychádzajúc z potvrdenia správcu (č.l. 208) bol preplatok za rok 2009 vyplatený dňa 13.07.2010 na účet navrhovateľky (porov. číslo účtu na č.l. 208 a na navrhovateľkou predloženom č.l. 61). Navrhovateľka pritom vzniesla námietku premlčania, ktorú súd uznal za dôvodnú, pretože odporca sa mohol domáhať na súde vydania bezdôvodného obohatenia z preplatku v premlčacej dobe 3 rokov od kedy k nemu došlo, t.j. do 13.07.2013. Keďže odporca uplatnil svoj vzájomný návrh proti navrhovateľke na súde až na pojednávaní dňa 28.10.2013 (č.l. 55), uplatnil ho až po uplynutí trojročnej premlčacej doby, a preto na neho súd neprihliadal.

Ak odporca poukazoval na skutočnosť, že na platobný rozkaz vydaný v konaní tunajšieho súdu sp.zn. 31Ro/22/2010 uhradil sumu 225,75 eura, išlo o vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie november 2009 až február 2012, pričom navrhovateľka si v konaní sp.zn. 13C/305/2013 uplatňuje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od marca 2010 do decembra 2013, a preto na plnenie v sume 225,75 eura nie je možné prihliadať, keďže išlo o právoplatným rozhodnutím súdu judikované plnenie za iné obdobie.

Odporca si však započítal voči pohľadávke navrhovateľky svoje pohľadávky vzniknuté tým, že za nehnuteľností (byt č. X na A. X v C. a pozemok parc. č. XXXX/XX v k.ú. C.), ktoré boli obe v režime zaniknutého BSM do jeho vyporiadania súdom, a teda obaja účastníci sa mali na dani z nehnuteľností podieľať v rovnakej miere, zaplatil o 412,30 eura viac ako by zodpovedalo jeho podielu na nehnuteľnostiach. Odporca listinnými dôkazmi (č.l. 213-216, 223, 226) preukázal, že na uvedenú daň zaplatil v rokoch 2010 až 2013 sumu 851,11 eura, na ktorej sume sa mala podieľať navrhovateľka v polovici, t.j. v sume 425,56 eura. Odporca si voči pohľadávke navrhovateľky započítal svoju pohľadávku vzniknutú z vyššie uvedeného dôvodu, avšak len v sume 412,30 eura. Navrhovateľka na pojednávaní dňa 03.09.2015 uznala, že platby odporcu na daň z nehnuteľností za pozemok boli preukázané a v záverečnej reči uznala, že odporca má nárok na zaplatenie polovice týchto platieb a v tomto smere sa nebráni zníženiu uplatňovanej pohľadávky. Vzhľadom k uvedenému súd uznal, že došlo k započítaniu pohľadávky odporcu vo výške 412,30 eura voči pohľadávke navrhovateľky vo výške 1.770,84 eura, z čoho vyplýva konečná pohľadávka navrhovateľky v sume 1.358,54 eura. Na plnenie sumy 1.358,54 eura potom súd zaviazal odporcu, nakoľko sa voči navrhovateľke bezdôvodne obohatil o uvedenú sumu tým, že neplatil, čo by vzhľadom na výšku svojho spoluvlastníckeho podielu ako spoluvlastník mal platiť sám, ale platila za neho navrhovateľka, čím nedošlo k zmenšeniu odporcovho majetku.

Pokiaľ ide o úrok z omeškania (na ktorý má navrhovateľka právo, nakoľko išlo o omeškanie s plnením peňažného dlhu), tento súd navrhovateľke priznal od času, kedy sa odporca dostal do omeškania. Keďže v Občianskom zákonníku pri bezdôvodnom obohatení nie je ustanovený čas plnenia, treba podľa § 563 OZ vychádzať z toho, že dlžník je povinný bezdôvodné obohatenie vydať prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie. V prejednávanej veci navrhovateľka pri vyzvaní zo dňa 03.07.2013 určila odporcovi lehotu na plnenie do 12.07.2013, z čoho vyplýva, že do omeškania sa odporca dostal dňa 13.07.2013, od ktorého dňa súd navrhovateľovi priznal úrok z omeškania. V čase vzniku omeškania odporcu bola základná úroková sadzba určená ECB 0,50%, súd preto priznal navrhovateľke úrok z omeškania vo výške 5,50% (0,50% + 5) ročne odo dňa 13.07.2013 do zaplatenia. Pokiaľ ide o sumu, s ktorou bol odporca od uvedeného dátumu v omeškaní, súd vychádzal z toho, že navrhovateľka si pôvodným návrhom uplatňovala úrok z omeškania spojený s vydaním bezdôvodného obohatenia za roky 2010 až 2012, nie za rok 2013. O vydanie bezdôvodného obohatenia za rok 2013 vyzvala odporcu až prostredníctvom súdu, a to návrhom na pripustenie zmeny návrhu zo dňa 04.11.2014, ktorý bol odporcovi doručený až 15.12.2014, čím bol vyzvaný na vydanie bezdôvodného obohatenia za rok 2013. Podľa výpočtov súdu pripadá na bezdôvodné obohatenie za rok 2013 suma 538,81 eura (1.077,62 eura/2). Nakoľko navrhovateľka žiadala úrok z omeškania zo sumy 1.187,47 eura od 13.07.2013, pričom išlo o úrok z omeškania v spojení s bezdôvodným obohatením za roky 2010-2012, súd jej priznal úrok z omeškania iba zo sumy 819,73 eura (1.358,54 eura ako bezdôvodné obohatenie za obdobie od 2010-2013 mínus 538,81 eura ako bezdôvodné obohatenie za rok 2013) a vo zvyšku návrh v časti úroku z omeškania zamietol.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd považoval nárok navrhovateľky za odôvodnený len v časti o zaplatenie sumy 1.358,54 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy 819,73 eura od 13.07.2013 do zaplatenia a vo zvyšku návrh vo výroku II. zamietol.

Podľa § 160 ods. 1 OSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Vzhľadom k výške sumy, na plnenie ktorej súd zaviazal odporcu, určil súd odporcovi na plnenie primeranú dlhšiu lehotu 45 dní od právoplatnosti rozsudku, za účelom prípadného vybavenia úveru.

Podľa § 142 ods. 2 OSP, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, sú náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 151 ods. 1 OSP, o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 OSP, ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcu zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky MŠSR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 OSP v spojení s § 151 ods. 1 OSP, keď navrhovateľke bola zo sumy 1.938,81 eura s príslušenstvom priznaná suma 1.358,54 eura s príslušenstvom, z čoho vyplýva hrubý úspech navrhovateľky 70% a hrubý úspech odporcu 30%, a teda konečný čistý úspech navrhovateľky je 40% (70 - 30), čo v konečnom dôsledku znamená právo navrhovateľky na náhradu účelne vynaložených trov celého konania práve takýmto percentom. Pri plnom úspechu navrhovateľky by jej prináležalo právo na zaplatenie náhrady trov právneho zastúpenia v sume

864,03 eura. Trovy právneho zastúpenia predstavujú odmenu za 6 úkonov právnej služby á 61,41 eura (prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 05.06.2013, písomné podanie na súd - návrh zo dňa 21.07.2013, písomné podanie na súd - stanovisko k vyjadreniu odporcu zo dňa 20.09.2013, účasť na pojednávaní dňa 28.10.2013, písomné podanie na súd - vyjadrenie k vzájomnému návrhu zo dňa 10.01.2014, účasť na pojednávaní dňa 23.09.2014) a odmenu za 5 úkonov právnej služby á 81,33 eura (písomné podanie na súd - zmena návrhu zo dňa 04.11.2014, účasť na pojednávaní dňa 24.02.2015, účasť na pojednávaní dňa 23.04.2015, účasť na pojednávaní dňa 16.06.2015, účasť na pojednávaní dňa 03.09.2015), podľa § 10 ods. 1 vyhl.č. 655/2004 Z.z., 4x režijný paušál á 7,81 eura, 3x režijný paušál á 8,04 eura, 4x režijný paušál á 8,39 eura podľa § 16 ods. 3 vyhl.č. 655/2004 Z.z., spolu 864,03 eura. Pri plnom úspechu navrhovateľky by jej tiež prináležalo právo na zaplatenie (vo vyčíslení uplatnenej) náhrady iných trov konania v sume 71,00 eur, čo predstavuje náhradu sumy vynaloženej na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu. Vzhľadom na čiastočný úspech navrhovateľky v rozsahu 40 % priznal súd navrhovateľke vo výroku III. právo na náhradu trov právneho zastúpenia v sume 345,61 eura (40 % z 864,03 eura) a právo na náhradu iných trov konania v sume 28,40 eura (40 % zo 71,00 eur), ktorú prisúdenú náhradu trov konania je odporca povinný podľa § 149 ods. 1 OSP zaplatiť k rukám právneho zástupcu navrhovateľky, pričom na plnenie mu súd určil primeranú dlhšiu lehotu 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

V zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 10 ods. 2 vyhl. MSSR č. 655/2004 Z.z. určil súd základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby pri prvých 6 úkonoch vo výške 61,41 eura a pri ďalších 5 úkonoch právnej služby vo výške 81,33 eura, nakoľko došlo v priebehu konania k rozšíreniu návrhu zo sumy 1.187,47 eura na sumu 1.938,81 eura. Podporne súd poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11Co/20/2014 zo dňa 25.07.2014, podľa ktorého „z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že pokiaľ odporkyňa v odvolaní poukázala na § 10 ods. 2 cit. vyhlášky, v zmysle ktorého ak nie je stanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia pri začatí poskytovania právnej služby, a z toho vyvodila, že pre účely určenia výšky odmeny za právne služby poskytnuté advokátom bol v danom prípade rozhodujúci okamih začatia konania aj napriek tomu, že došlo zo strany súdu k pripusteniu zmeny návrhu jeho rozšírením je potrebné uviesť, že pre účely určenia výšky odmeny advokáta za ním poskytnutú právnu službu je rozhodujúci moment vykonania každého jednotlivého úkonu právnej služby, teda nie moment, kedy advokát začal poskytovať právne služby (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. mája 2012, sp. zn. 3 M Cdo 17/2010) a rozhodujúca je hodnota predmetu konania vyjadrená peňažným plnením, a to či už vo výške uplatnenej podaným návrhom, alebo vo výške ktorá tvorí predmet konania po čiastočnom zastavení konania alebo po pripustení zmeny návrhu jeho rozšírením.“

Súd nepriznal navrhovateľke náhradu za odmenu a režijný paušál pri úkone právnej služby „vyjadrenie k podaniu odporcu dňa 29.07.2015“, nakoľko tento úkon nepovažoval za účelný, pretože k zaslaní vyjadrenia vo veci samej nebola navrhovateľka vyzvaná, vyzvaná bola iba k procesnému vyjadreniu, pričom vyjadrenie vo veci samej bolo možné predniesť na nasledujúcom pojednávaní.

Nad rámec súd poznamenáva, že navrhovateľka okrem súdneho poplatku z návrhu vo výške 71,00 eur uhradila po rozšírení návrhu aj doplatok súdneho poplatku v sume 45,00 eur, avšak náhradu tohto poplatku si vo vyčíslení neuplatnila. Keďže pred vyhlásením rozsudku bola náhrada trov konania navrhovateľky vyčíslená, súd v zmysle § 151 ods. 2 OSP vychádzal z uvedeného vyčíslenia. Zároveň súd poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 12Co/202/2013 zo dňa 05.03.2015, v ktorom odvolací súd uvádza: „Prvostupňový súd postupoval správne, keď pri náhrade trov konania vychádzal z vyčíslenia preloženého navrhovateľom a priznal náhradu trov konania v takej výške ako si navrhovateľ žiadal, rešpektujúc zásadu ne ultra petitem (súd nemôže prisúdiť viac, než sa požaduje petitem) vyjadrenú v citovanom ustanovení §153 ods. 2 O. s. p. Nebolo povinnosťou prvostupňového súdu zisťovať trovy konania a ich výšku zo súdneho spisu, nakoľko takýto postup konajúceho súdu je možný len v prípade predpokladanom ustanovením § 151 ods. 2 O. s. p., ak účastník konania, ktorému bola náhrada trov konania priznaná, tieto nevyčísli v lehote 3 dní od vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa o náhrade rozhoduje.“

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia cestou tunajšieho súdu ku Krajskému súdu v Trnave.

Odvolanie musí obsahovať nasledovné náležitosti :

Z podania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis. Ďalej musí byť v odvolaní uvedené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.), ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.